Година V гр. Плѣвенъ, 24 Май 1898 год. Брой 20

ПЛѢВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „*Плѣвенски Гласъ*“ ще излиза всѣка Недѣля. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителственни и частни обяв[illegible] по 3 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Пари за публикуване обявления и други се прѣдаватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Бояджиеви, а [illegible] въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Плѣвенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкопис[illegible] се връщатъ, ако бѫдѫтъ платени. Обявленията на г. Приставитѣ по 2 ст. на дума. — Единъ брой 15 ст.

ТЕЛЕГРАММА

На 18 т. м., по случай празднуване Именний день на Н. Ц. В. Господаря, Плѣвенското градско кметство, е отправило, слѣдующата поздравителна телеграмма:

София — Двореца

Негово Царско Височество Фердинандъ I Князь Български. Като празднуваме днесь именний день на Ваше Царско Височество, честитъ се считамъ, да поднеса отъ моя страна, отъ страна на общинский съвѣтъ и гражданитѣ въ повѣренната ми община, прѣдъ стѫпитѣ на В. Ц. В. нашитѣ искренни поздравления и благопожелания за здравие и дългодѣнствие на В. Ц. В. и Августейший Ви Домъ и щастливо царуване на Българский прѣстолъ. № 3467.

гр. Плѣвенъ, 18 Май 1898 г.

(Подп.) Кметъ: **Данаиловъ.**

Въ отговоръ на която, е се получило слѣдующата благодарителна телеграмма:

Подадена отъ Двореца—Пловдивъ 19/V 1898 год. Приета—Плѣвенъ 20/V 1898 г.

Плѣвенъ

Градскому Кмету.

Негово Царско Височество Господаря благодари вамъ и на населението отъ повѣренната ви градска община за поднесенитѣ по случай именний му день поздравления.

(Под.) Ординарецъ-Капитанъ: **Радевъ.**

Лука Т. Торманова

и

Гавраилъ Хазмановъ

Сгодени:

Копривица.

ОБЯВЛЕНИЕ

Обявявамъ на почитаемата публика, че изработвамъ: скици, планове, детални чертежи и смѣтки за строение частни кѫщи; — приемамъ прѣдприятието на частнитѣ постройки; — доставямъ: тапети, теракотни, гипсови или други външни или вътрѣшни украшения; сѫщо доставямъ и инсталирамъ централни отопления съ топълъ въздухъ, пара, или топла вода.—

Всичко съ най умѣрени цѣни.

Архитектъ Удо Рибау

1—10 (Руссе)

ТЕЛЕГРАММИ

Ню-Йоркъ 20 Май. Една депеша отъ Капъ Хайти казва, че Американската флота днесъ отъ два часа слѣдъ обѣдъ бомбардира батеритѣ на Кастило море Лавскапа и Пунта Ганда, лежащи до Сантиаго „Куба“. Сѫщеврѣменно става сражение между Испанскитѣ и Американкитѣ кораби.

Римъ с. д. Спорѣдъ В. Пополо Романо Вице Адмираля Fridveriv ще замѣсти Адмираля Каневаре Командиръ на Италиянската Ескадра въ Истокъ, който е назначенъ Министеръ на Марината.

Лондонъ с. д. В. Times получава отъ Оттава слѣдующето: Посланицитѣ на Франция, Русия и Германия попитаха правителството дали рѣшението вземено относително уреждането по легаленъ начинъ въпроса за Аляска е една прѣдварителна постъпка за сключване съюзъ между съединенитѣ щати и Англия.

Виена с. д. Камарата на депутатитѣ се събра. Нѣмската Лѣвица интерпелира правителството относителното растурянието на Градския Съвѣтъ въ Грацъ. разискването въруху прѣдложенията по въпроса на езицитѣ се продължава мѣжду внесенитѣ отъ правителството законопроекти има единъ за унижтожението Марковата такса върху вѣстницитѣ и други, относително въвеждането налогъ върху Консомацията на захарьта.

Мадритъ с. д. Една официялна депеша отъ Сантияго гласи: Американската ескадра подъ командата на Комодора Шлеи съставена отъ нѣколко броненосци и кроазьори нападна крѣпоститѣ лѣжащи при входътъ на залива Сантияго. Испанския броненосецъ „Cristolcolou“ подъ командата на Адмирала Червера развѣ знамето си дойде да затвори устието на заливътъ и на неприятелския огънъ отвори съ ужасенъ огънъ.

Ватинтонъ с. д. Департамента на Марината до $9^1/_2$ часа сутриньта не бѣше получилъ никакво подвърдение на новината, че Сантияго се бомбардирва.

Римъ. с. д. Съставътъ на новия кабинетъ, който днесь слѣдъ обѣдъ даде клѣтва прѣдъ Краля: прѣдсѣдателството на министерския съвѣтъ. Министерството на вътр. работи и врѣменното управление на министерството на земледѣлието сѫ повѣренни на г-на Дирудини. Министерството на външнитѣ работи на депутата Кастели, правосѫдието на депутата Боначи, финанситѣ на Бронка. Съкровището на Лудзати, войната на Санъ Марцано. Маринаторъ на Сенаторъ Адмерала Каневаро. Просвѣщението на Сенатора Кремона общественнитѣ сгради на генералъ депутата Афанъ де Ривера, пощитѣ на депутата Трола Трибуна.

Констонъ Ямайка. с. д. Адмиралъ Червера слѣдъ като се снабди въ Сантияго съ нуждниитѣ припаси замина на направление къмъ истокъ.

Ню-Йоркъ. с. д. Командира Шлеи слѣдъ като прѣгледа батарейтѣ, които защищаватъ Сантияго и канала който води до тѣхъ намѣри ги по-силни отъ колкото той мислѣше. Сѫщо така констатира, че има подъ морета повече мини отъ колкото очаквалъ. В Evening Gournal получава отъ Капъ Хайти слѣдующето, единъ спомагателенъ американски Кроазьоръ е тѣжко повреденъ.

Цариградъ. с. д. (по косвенъ пѫть). В. Порта отговори вчера на русската Нота относително недоимъкъ отъ военното обезщетение. В. Порта заяви че ще заплати въ брой 300000 лири турски и остатътъкътъ въ три години падежи по 300.000 л. Французкия Стацинеръ Вотве се завърна отъ Порто Лагосъ. Анкетата констатирала, че Каима Камилда Кеченти дѣйствувалъ незаконно противъ, френс. Консуларенъ — агентъ г-на Българидикъ и слѣдователно каймаканина ще бѫде уволненъ. Освѣнъ това единъ чиновникъ отъ Одринския вилиетъ ще тръгне за П. Лагосъ да посѣти тамошния френс. Консоларенъ агентъ и да му прѣдстви нуждитѣ извинения отъ страна на В. Порта.

Плѣвенъ, 24 Май 1898 г.

Прѣди 5 дена, както наврѣдъ въ България, така и въ Плѣвенъ се отпразднува Тезоименний день на Н. Ц. Височество, любимий ни Господарь, съ подобаѫщата тържественность, поради значението, което този день има за България. Значението му става по-голѣмо, като се вземе прѣдъ видъ, че на този день се тури край на единъ несносенъ режимъ, който бѣше задушилъ въ желѣзни рамки свободата и словото и който грозѣже да съсипи подъ тяжестьта на непоносимитѣ данъци — данъкоплатцитѣ, а особенно земледѣлцитѣ. Кой не си припомня жестокоститѣ на бившия режимъ, кой не си спомня за ройтъ шпиони, които, подъ името потераджии, получаваѫ тлъсти заплати, за да прѣдаватъ въ рѫцѣтѣ на палачитѣ, всѣки който се усмѣлѣше да продума или осѫди лошата система на Стамболовото управление? Да, тѣ бѣха врѣмена тежки и непоносими и само мощното слово на Господаря на този день, 18 Май 1898 г., свали този яремъ отъ плѣщитѣ на българскитѣ граждане. Отъ този день на сетнѣ всѣки се почувствува свободенъ, всѣки се разшава, растича и заговори свободно, защото всички ония, които по-рано подъ разни прѣдлози го заобикаляхѫ за да чуѭтъ една думица отъ устата му, за да го хвърлятъ въ тъмницата и подложѫтъ на истезания, исчезнахѫ въ дънъ земя заедно съ режимътъ. Този день съставлява една знатна дата въ нашата нова история, защото въ него българский народъ се освободи отъ второ робство, въ което много смѣли и способни български синове, които се усмѣлихѫ да осѫдѭтъ този разсипнически тирански режимъ, скѫпо заплатихѫ за това; едни съ главитѣ си, други на затворъ до животъ въ тъмнитѣ и влажни зандани. Така се държеше този режимъ, който покоси живота на мнозина достойни синове на отечеството ни, а други испрати да се скитатъ по чужди страни. Като си спомни само човѣкъ жестокоститѣ на бившия режимъ, косминтѣ на главата му настрахватъ. А тѣзи жестокости сравнени съ днешнята свобода, на която се наслаждаватъ българскитѣ граждане, прави този день още по знаменателенъ за насъ и ни привързва още по-силно къмъ Особата и Династията на Н. Ц. Височество, който самъ се възмути отъ управлението на Стамболова и прѣслѣдванията, на които бѣхѫ изложени българскитѣ граждани, като тури край на злото. Такива тѫжни спомѣни неволно овладѣватъ душата на човѣка и го каратъ да се повърне мисленно къмъ онова мрачно врѣме, когато бащата бѣше принуденъ да крие отъ синътъ си, какво мисли, като вижда какъ всѣки днесь свободно се разговаря, критикува и дѣйствува. Само тѣзи, които осемь години нарѣдъ подъ страхъ на смърть третирахѫ като безгласни роби българскитѣ граждане, тѣ се провикватъ, че нѣмало „*свобода*“.

И ний се присъединяваме къмъ тѣхний вопль и признаваме, че днешното правителство не дава свобода на разнитѣ деребѣевци да вършатъ онѣзи своеволия и безчинства, каквито тѣ вършихѫ прѣди 4 години и на каквито сѫ навикнѫли; днесь е турнѫто прѣграда на тѣхнитѣ дѣйствия и домогвания: за нищо и никакво тѣ не могѫтъ да влачѫтъ българскитѣ граждане по участъцитѣ, да се надсмихватъ надъ тѣхната честь и да се распореждатъ съ живота имъ. Ето защо тази паплачъ, която завладѣ цѣла София и днесь още оплаква своето безвъзвратно минѫло, и се хвърля съ една дива ярость върху днешното правителство и Н. Ц Височество, на които прикачва най мерзскитѣ и отвратителни епитети, които могѫтъ да родѭтъ главитѣ на повилнѣлитѣ и побѣснѣли отъ злоба пигмеи, ала Свирчо. Тѣзи бръщолевения си оставатъ за смѣтка на тѣхнитѣ автори и съ нищо не могѫтъ да повредѭтъ нито на Н. Ц. Височество, нито на правителството на г-на Д-ръ Стоилова, защото всички български граждане се възмущаватъ отъ срѣдствата, съ които си служѫтъ тѣзи изверги, за да черніѭтъ правителството и Н. Ц. Височество. Това сѫ домогвания на давящия се. И правителството нѣма защо да се стрѣска, когато всѣки днесь вижда на дѣло декларацията на г-на Д-ръ Стоилова прѣдъ народното събрание прѣзъ 1894 год. България днесь е добрѣ съ всички сили, а най-главно и съ своята освободителка Руссия изъ коститѣ на чийто синове изникнѫ свободата и независимостьта на България. Самата разюзданность на опозиционната преса иди да докаже, че въ България има най-голѣма свобода, а тази разюзданость врѣди не на правителството, а на опозицията, защото ѭ прѣдставлява за повилнѣла за власть и всяки здравомислящъ човѣкъ се е убѣдилъ въ фалшивата почва, на която се крѣпи и дѣйствува тя.

Нѣколко думи по въпроса за гарата.

Въпросътъ за Плѣвенската гара излиза на ново на сцената. Той служи още единъ пѫть като претекстъ на недоволницитѣ около редакцията на фараша „Бдитель“ да искажѫтъ своитѣ дертове и да пуснѫтъ нѣколко стрѣли срѣщу омразнитѣ тѣмъ, а най-много срѣщу Д. Стоянова. По този въпросъ ний дадохме своето мнѣние на врѣмето, когато се още проектираше мѣстото за гара, и ако днесь се повръщаме по него, то е да покажемъ на безстидницитѣ, че тѣ правѭтъ

капиталъ отъ въпроси и инсинуиратъ срѣщу лица за което нѣматъ ни най-малкото основание. Плѣвенскитѣ граждане помнѭтъ, че се взе едно рѣшение въ началото на м. Януарий 1897 год. да да се моли Министерството да прѣмѣсти по близо до града гарата на новостроящата се желѣзнопѫтна линия при г. Плѣвенъ, като се натоварихѫ и народнитѣ прѣдставители да ходатайствуватъ за сѫщето. Цѣла година слѣдъ това ставахѫ изучвания и се прѣдложихѫ на града двѣ прѣдложения за мѣстото, гдѣто може да се построи гарата: едното — задъ градскитѣ гробища, а другото на това мѣсто, гдѣто сега се строи. Първото мѣсто костуваше на държавата, пъкъ и на града доста скѫпо, защото освѣнъ отчуждаването на гробищата, трѣбваше да се отчужди и часть отъ крайния кварталъ, когато второто мѣсто прѣдставлява всички удобства и построяването на гарата не е съпряжено съ никакви технически мѫчнотии. За да се построи гарата на мѣстото, гдѣто сега се строи, е подѣйствувало, може би, и заявлението, което редакцията на „Бдитель“ бѣ пуснѫло на подписъ и което се поднасяше отъ П. Шоповъ. Съ това заявление се молеше Министерството на общитѣ сгради да построи гарата не задъ гробищата, а на сухата чушмя съ протяжение до парната валцова воденица на К. Ячовъ и с-іе. Това мѣсто отстои отъ мѣстото, гдѣто сега се строи гарата само съ 300—400 метра по-близо. Освѣнъ заявлението, което П. Шоповъ разнасяше на подписъ и Плѣвенскитѣ гражданки подадохѫ друго заявление, съ което молѣхѫ да се не построява гарата при гробищата, и да се не развалятъ гробоветѣ, въ които лежѫтъ тѣхнитѣ скъпи починали.

Прѣдъ видъ на горнитѣ съображения Министерството е рѣшило построяването на гарата при сухата чушмя, като е прѣмѣстило мѣстото на гарата съ 300 метра по-близо до града.

Гарата се вече строи, а нашитѣ защитници на градскитѣ интереси (?!) не могѫтъ да стоѭтъ мирно и постоянно съ гарата се занимаватъ. Единъ пѫть пишѫтъ: „отъ положително мѣсто се научаваме, че гарата ще се построи при гробищата“, другъ пѫть пъкъ сѫ недоволни, че гарата се строи при сухата чешмя и пускатъ ли лѫжи, пускатъ, безъ да се срамуватъ, че могѫтъ да бѫдѫтъ изобличени за тѣхната безсъвѣстность. И иматъ право. Боли ги тѣхъ, нъ не за общото благо, а за частнитѣ имъ интереси, защото нивитѣ, които К.....въ и с-іе сѫ накупили край гробищата, първо за смѣтка на дружеството „Нива“, а послѣ за тѣхна смѣтка, нѣма да иматъ такава цѣна, каквато бихѫ имали, ако гарата се строеше при гробищата. Въ такъвъ случай и инспираторитѣ на фараша можехѫ да бѫдѫтъ съ нѣщичко облагодѣтелствувани, а пъкъ сега — нищо. Ето отъ гдѣ произлизатъ ядовититѣ стрѣли, които се пущатъ противъ тогова и оногова, а така сѫщо и противъ г-на Стоянова, че строението на гарата било станѫло по негово ходатайство, защото билъ купилъ нивата на Цвѣтко Нечевъ, находяща се при сухата чушмя, за да си строи хамбари и пр. Ний знаемъ положително, че Д. Стояновъ не е купилъ въпросната нива. Тя се владѣе и сега отъ Цвѣтка Нечевъ и нека Бр. Караиванови заповѣдатъ и ѭ купѭтъ, за да се ползуватъ тѣ отъ неѭ. Цвѣтко Нечевъ ще продаде нивата си всѣкиму, който му плати по 28 лева за декара. Нивата е около 80 декара. Колкото се отнася до г-на Стоянова той не е ималъ нужда отъ тази нива и не ще има. Загубата отъ К.....тѣ ниви при гробищата може да се възнагради отъ покупката на Ц. Нечевата нива, стига съ врѣме да побързатъ копувачитѣ.

Тѣзи сѫ причинитѣ, гдѣто инспираторитѣ на „Бдитель“ сѫ недоволни отъ построяването на гарата при сухата чушмя. Търпѭтъ фиаско два пѫти: първий пѫть прѣдложението имъ, да се построи гарата при бейския баиръ, та да сторѭтъ пари бостанитѣ и водѣницата на Бр. Караиванови, се указа не усѫществимо поради технически мѫчнотии и голѣми разноски, втория пѫть не се строи при гробищата и цѣната на К.....витѣ ниви се намалява, естественно е, че интереситѣ на града страдатъ и буржоазията печели, като убива частната дребна инициатива и прѣбира всичко въ свои рѫцѣ. И това се говори отъ хора, които иматъ, ужъ понятие отъ търговия. Като, че ли гарата не се строи единъ километръ вънъ отъ града, а стотини км. Подобни дивотии могѫтъ да родѭтъ главитѣ на крайно безсъвѣстни хорица, каквито сѫ инспираторитѣ на пачаврата „Бдитель“.

МѢСТНИ НОВИНИ

Митигъ за Гарата.

Пустата гара, тя е обърнала умътъ на мнозина партизанствующи въ нишия градъ отъ нѣкоя година. Ш-въ и Кар-въ сѫ съгласни, напримѣръ, съ насъ да бѫде до бейския баиръ, а никога не се съгласяватъ другадѣ, защото имотица имъ е около това мѣсто. Бър-въ и К-въ искатъ до гробищата, защото тѣ пакъ имали тамо ниви и кѫща. Табаковъ и Т. Ц-въ тѣ не знаѭтъ искатъ около болницата или текийския баиръ и защото лошото правителство не послушало нашитѣ политиканствующи гамени, а е поставило гарата до сухата чушма единъ километръ отъ градътъ, затова правили метингъ! Ние не вѣрвахме, че мѣжду събравшитѣ се завчера 65 души наши граждани, ще да има до толкова глупави да вѣрватъ на думитѣ на онѣзи персони ala Т-въ, Кар-въ и Бър-въ, които не толкова, че ги интересува гарата, отъ колкото да си излѣѭтъ ядътъ върху Стояновъ, Михаиловъ, Сѫселовъ и др. които се грижили повече за себе отъ колкото за градътъ защото, забѣлѣжете добрѣ, ще ли да бѣгатъ отъ градътъ. И това е било мотивъ, да убѣдѫтъ гражданитѣ, за да зематъ нѣкакво рѣшение, да се отмѣнело зетото за гарата.

Ние по този въпросъ сме писали много пѫти, не искаме днесь да отекчаваме читателитѣ си, ще спомѣнеме само, че и нашето горѣщо желание бѣше да бѫде по близо до градътъ, даже ако можеше да се спира гарата до памятника щѣше да бѫде и Ц. Ц. най доволенъ, защото можеше да си исхвърля по лесно боклука по желѣзницата. Ако имаше възможность да бѫде поблизо, какъвъ интересъ можеше да има държавата да отстранява гарата, както и прѣдприемача, когато всичко е съ смѣтка. Ако на събравшитѣ се граждини имъ се разяснѣше, че ако гарата се оставѣше на гробищата, щѣше да се насипе цѣлото поле на 850 метра съ височина отъ пръстъ цѣлото пространство *петъ* метра и на ширина 200 метра; биха ли останали бостани и градини въ тази мѣстность, и какъвъ баиръ щѣше да прѣдставлява тази мѣстность и нещехме ли да станеме за присмѣхъ и на хора, и на нашитѣ граждани, особенно за бѫдѫщитѣ, кой ще бѫде противъ улѣснението, неужели може да бѫдѫтъ толкова прости Таб-въ — Кар-въ и Бър-въ, ораторитѣ на събранието, които сѫ гледали повече да се прѣдставѭтъ прѣдъ гражданитѣ, че желаѭтъ, ужъ, доброто. Гарата можала да бѫде при циганското село или при болницата но не 3 кил. И това е една ирония съ слушателитѣ. Тѣзи псувачи ще викатъ всѣкога, и да се прѣмѣсти гарата въ срѣдъ градътъ, и то за това, защото не сѫ върши по тѣхното указание. Ние ще ги оставиме да лаѭтъ, а кервана ще мине и тѣ ще останатъ съ лаянието си.

— Осемнадесетий Май, тезоимений день на Н. Ц. В. Господаря, се отпразднува въ градътъ ни съ подобающето тържество. Слѣдъ Божествената литургия, прѣдъ паметника на площада, се отслужи благодарственъ молебенъ отъ мѣстното духовенство начело съ архерейския намѣстникъ священика Антония. На молебена присѫтствуваха многобройно число граждани, чиновническото тѣло, учителитѣ съ ученицитѣ и офицеритѣ отъ мѣстния гарнизонъ.

На отправената отъ г-на Окр. Управитель послучай праздника, поздравителна тетлеграмма, е полученъ слѣдующия отговоръ.

Окрѫжному Управителю.

За поздравленията и исказанитѣ чувства на преданость, благодаря Вамъ и на населението отъ повѣренний Ви окрѫгъ.

КНЯЗЬТЪ.

Ето и телеграмата, съ която г-нъ Окрѫж. Управитель е поздравилъ Н. Ц. В. Господаря. До Негово Ц. Височество Българский Князь Фердинадъ I.

По случай днешний тържественъ праздникъ — Тезоимений день на Ваше Царско Височество, слѣдъ божествената литургия, се отслужи отъ мѣстното духовенство най тържественъ молебенъ за здравието и дългоденствието на Ваше Царско Височество.

Както на Божествената литургия, тъй и на молебена, който се извърши на площада, присѫтствуваха извънредно множество народъ: всички чиновници- учителското тѣло съ ученицитѣ и офицерството отъ тукашний гарнизонъ съ войската.

Господарю,

За честитъ се считамъ, че ми се прѣдставя високата честь да поднесѫ, както отъ моя страна, тъй и отъ страна на населението отъ повѣренний ми окрѫгъ прѣдъ стѫпитѣ на Ваше Царско Височество най вѣрноподданнически чувства къмъ Прѣстола и Династията на Ваше Царско Височество. № 1936

Управитель (подп.) Великовъ.

— Тогава, когато ние указвахме на нѣкой работи, които нѣкой некадѫрности отъ женското дружество „Развитие“ въ градътъ ни искахѫ да оставѭтъ въ него, насъ ни упрекаваха въ недо-

---

ПОДЛИСТНИКЪ

ОТЪ НИЩО НѢЩО

Още недѣля нѣма, отъ какъ часъ по часъ, день по день, седмица по седмица, четири седмици и два дена, се изстърколи, изчука мѣдения мѣсецъ. . . . И весело, и сладко, и мило, мѫчно раздѣлимо, ... Фазисъ, мѫчно прѣдставляемъ, залагалка на всѣкой младъ, блѣднѣющъ страхъ на всѣкой старъ ергенъ. . . . . Да четери дена само отдѣляха госпожа Райна поручикъ Заприликова отъ врѣмето на щастието, сладоститѣ на живота, движението въ сферата на новия животъ . . . .

Госпожа Райна Заприликова бѣ гимназистка, вѣтърничава, увлѣкателна, съ истънчено отъ пансионния животъ въображение. Още стѫпила не стѫпила въ живота, тя испъкна на лице, стана свѣтска госпожица и почна да прилага въ дѣйствие естественното женско лицимѣрие, прѣдъ прѣструваното държание и лъжливитѣ обноски на цѣль снопъ кавалери, като негдѣ гармонираше, а пъкъ негдѣ, за по голѣма шикозность въ послѣдствията, дисонансираше въздишкитѣ и погледитѣ си, съ прѣгракналитѣ въздишки и блѣднитѣ испити вглеждания на снопа звѣрове, които съ вълчи апетитъ искахѫ да се покажатъ, или поне почувствуватъ, като обладатели на феята, както тѣ се изразяваха прѣдъ нея, ако не за друго, то поне за едната усмивка, единия благосклоненъ погледъ.

Райна се увличаше. Та кой не се увлича сега?... Но както и да е, тя се увлѣче. . . . Не успѣ тя да раздѣли поклонницитѣ си на „копчета“, което понятие бѣ свързано зарадъ нея, съ съдържание на нѣкаква си благородность, и на чиновници, цѣль ранкъ хора, които за нея бѣха една маса, опрѣдѣлена да работи, безъ право на прѣдимство, когато, безъ тя, да се даже съсети, се почувствува не свободна. . . . . Тя обикна и бѣ обикната. Нейната обичъ бѣ като едно подпълнение на онова душевно състояние, което на послѣдниѭ врѣме бѣ я завладѣло и прѣдъ което блѣднѣеше всѣко друго прѣдположение, за какъвъ годѣ сносенъ животъ съ нѣкой чиновникъ, а още по-вече съ нѣкой даскалетина. . . . Не! . . . . Едничката мисль я ужасаваше . . . И имаше защо . . . . Нима тя желае да бѫде труженица? Нима тя иска да свърже живота си съ човѣкъ, на когото да стане съподвижница въ глада, мизерията, въ борбата за нѣща, които нѣматъ оная реалность, която би подпълнила душата ѝ, задоволила би стрѣмленията ѝ?! . . . „Копче . . . и пакъ копче“ мисляше си тя. Ако ще би само единъ, едничъкъ день но . . . . поне единъ пѫть да викна, „момче“, „войникъ“. „Иди кажи, че госпожа, напримѣръ поручикъ, капитанъ . . . . . Ами, Божичко . . . . . майоръ, подполк. . . . . о, Господи Боже мой, та менъ ме е страхъ да помисля! . . . .“ Тъй или инакъ ней ѝ падна на сърдце офицерската форма . . . . Тя не диреше чина. За нея бѣ доволно, че поручикъ Заприликовъ бѣ младъ. Тя, въ тоя случай, не бѣ такава егоистка, да мисли, че непрѣменно ѝ е прѣдопрѣдѣлено да вземе напр- най малко баремъ майоръ, та отъ надѣжди и чакания да достигне годинитѣ да помни по 2—3 морабета и да бѫде въ положението „въ дуракахъ“.

Райна бѣ доволна отъ поручикъ. И какво, че чина не е се еднакъвъ? И обществото и хората, изъ по между, които ще се навъртва, се едни и сѫщитѣ ще сѫ, разликата е само въ броя на еполетитѣ пѫтечки и звѣздички и въ висулкитѣ на парадинтѣ еполети, а пъкъ това, че той винаги ще трѣбва на учение да ходи пѣшъ не се взимаше като нѣщо, което може да прави едно, Богъ знае, какво различие, понеже съ него никакъ не се намалява ни прѣстижа, ни другитѣ прѣимуществени, било традиционни, или по заслуга, добити, прави или привелегии, още по-вече, че то отъ игиеническа, гледна точка е полезно. Тя се ожени посрѣдъ една перспектива, че веднага подиръ женидбения актъ настѫпа животъ въ единъ земенъ едемъ, недостѫпенъ за ония, които спорѣдъ нея, не сѫ свързали живота си съ нѣкое „копче“ . . . . Тя бѣ принесена . . . . . Тя даже не помни много нѣщо . , . . . Бѣше обаяна, отнесена . . . Лачениитѣ бутуши, лъскавитѣ еполети, бойнитѣ ордени, блѣсака на цѣлата обстановка, вежливитѣ и грациозни обрѫщания, всичко, всичко това обайваше прѣнасяше, довеждаше до забравяность . . . . . То бѣ за нея единъ сладъкъ сънъ . . . . . .

* * *

И нима, за всички тия мечти, блѣнове, бѣ достаточенъ единъ периодъ само отъ 34 дена, единъ мѣсецъ и четери дена, о Боже мой, само. шесть недѣли? . . О колко е жестоко провидението! Петь недѣли и всичко да се помрачи, да завѣхне, да изгуби привлѣкателностьта си?!! . . . . .

Едно слабо съжеление заобвръзването си съ тоя . . . . . чувството на съпружеската връзка я въздържа, да не обруши гнѣва си, по поводъ новото распо-

бросъвѣстность, че ние сме искали да оставиме нѣкой госпожи, на които сме гледали по друго яче. Казахме, че рано или късно тѣзи некадърности ще объркатъ това дружество и това наше твърдѣние противъ желанието на „Бдитель“, дойде да се утвърди. Сѫщия вѣстничецъ, който защищава некадърноститѣ, сега е отправилъ стрѣлитѣ срѣщу една госпожица, която искала да земе първенството. Карайте напрѣдъ, до като си съзнаете некадърностьта въ водение общитѣ работи. До като въ това дружество се въртѭтъ полуграмотни госпожи, до тогава и дѣлата му, за жалость. ще вървѭтъ като ракъ, до тогава, до като на това благотворително дружество му се дава политически характеръ, до тогава то ще куца и ще служи за смѣхъ. Ето защо това дружество е достигнало да има едва 17 членки, а когато устава му иска настоятелство отъ 15 души! Не е ли станало за смѣхъ?

— Д-ръ Гатевъ (какъвъ докторъ) страшно сѫ е разгнѣвилъ, гдѣто правителството командирова въ странство Д-ръ Червенъ Ивановъ, да анализира нашитѣ минерални води, защото нѣмалъ билъ средньо образование. Ако Д-ръ Ивановъ, не бѣше *налагалъ* по гѫрба Гатева, ние вѣрваме, че щѣше да го похвали за сполучливия изборъ, но какв,о бой не се забравя лѣсно.

— Ученицитѣ отъ Винарско земледѣл. училище, които бѣха ходили въ Сърбия и Австрия по ескурзия заедно съ Директора си Г. Забуновъ и учителя Илиевъ, сѫ завърнахѫ завчера. Отъ расказитѣ, които чувахме отъ учителитѣ, можахме да узнаеме, че както въ Сърбия, така и въ Австрия сѫ биле посрѣщнати твърдѣ любезно.

— На 18 т. м. има силенъ дъждъ съпровожданъ съ доста едра градушка, която направи малко пакости и на лозя и на градини. Къмъ седемъ часътъ падна гръмъ въ конюшната ма мѣстната военна казарма, гдѣто уби единъ конь и контузи двама войници.

— Май, почти цѣлъ е въ дъждъ, лоше прѣдвѣщава и за дрѣбнитѣ храни и за лозята, които и така ги е убилъ Господь.

— Една справедливость, която сме длъжни да забѣлѣжиме. Нашата бѣлѣжка, която бѣхме направили да се опрѣдѣлятъ отъ военитѣ власти днитѣ за мѣстностьта стрѣлбището, къмъ Пелишатския пѫть, е разрѣшена, твърдѣ справедливо. Сега притежателитѣ на имотитѣ, които иматъ въ тази мѣстность, ще могѫтъ свободно да си работѭтъ; на мѣсто два разрѣшено е три дни. Благодариме.

— Бдителитѣ, намѣрили расковничето, като искарватъ единъ отъ мѣстнитѣ учители за евреинъ. Мислиме, че не е грѣхъ да бѫдешъ роденъ евреинъ или циганинъ. Срамно е спорѣдъ насъ да правѭтъ хората политика съ старецъ, който билъ добръ цѣли 17 год. а сега станалъ лошъ, защото не се кланялъ на нѣкой стамболисти, около редакцията на бдителчето. Свободни сѫ да лаятъ колкото щѫтъ.

— Въпросътъ за „Ешекъ Аджсѫ“, който бѣше дигналъ толкова голѣма аларма, както се учиме ще се рѣши наскоро. Отъ свѣдѣнията, които имаме се узнава, че този въпросъ „Ешекъ аджсѫ“ ще да рѣши много висящи въпроси, които имаме съ Романия Понеже острова се е прилепилъ съвършено до ромѫнската земя, вѣрва се, че ще бѫде и рѣшението на нейна страна, но за това по аналогия има да се остѫпятъ нѣколко такива и поголѣми даже острови отъ ромѫнитѣ, които сѫ ги засвоили въпрѣки старото правило, собственостьта до рѣкитѣ се гледа по коритото. Така поглѣднато и отъ двѣтѣ страни ще се запушатъ устата на алармаджиитѣ.

— В. „Свобода“ напослѣдъкъ е станѫлъ нетърпимъ по изопачаванията, противорѣчията и невѣрнитѣ съобщения, съ които храни читателитѣ си. Въ 2220 брой на третата страница дава двѣ антрифелета, въ които се занимава съ съболезнавателната телеграмма, която Г-нъ Прѣзидентъ Министерътъ е далъ по случай смъртта на г-на Гладстонъ до г-жа Гладстонъ. Само единъ крайно разваленъ до въ коститѣ човѣкъ, къкъвто е Свирчо Петковъ може да се подиграва съ свещеннитѣ чувства на признатнлность, които всѣки българинъ трѣбва да питае къмъ заслугитѣ принесени на българитѣ отъ великия Филантропъ.

— *Жалкитѣ останки* отъ стамболовщината въ нашия градъ, отъ нѣкой и други день насамъ ликуватъ защото, рѣдоветѣ ѝ се увѣличихѫ съ още единъ *„самоотвърженъ дѣятель“*; тя въскръсна и даде вечь единъ знакъ отъ животъ, **мессия** отъ „Бдитель“ дойде между народа си. Народняцитѣ (sic) сѫ се умѫрлушели, тѣ не намиратъ мѣсто, гдѣ да се скриѭтъ. Па и право да си кажимъ, тръпки ни побиватъ само отъ червено-желтия погледъ на мессия. За още по-голѣмо щастие на паплачьта, фараоновитѣ потомци изсказали недовѣрие къмъ своя церибашия и расправятъ, че една депутация се е била прѣдставила прѣдъ *„мессия“*, за да го молѭтъ да приеме черибашийството. Серсемъ Тодораки билъ посрѣдникъ по тоя въпросъ, и щомъ се свърши работа съ избора благополучно, Умберто щѣлъ билъ да напише една статия въ опашката за самооправлението на свободнитѣ фараонови синове и новийтъ имъ церибашия. На мессия желаемъ добра сполука въ прѣдприятията му, той кератията е ербапъ за много работи, но церибашийството както и водителството на паплачьта най му идѫтъ отрѫки. Мъртвишкия ще поскърца малко, Диваковъ ще порита и заровi по обикновенному, но въ конецъ-концовъ ще отстѫпѭтъ на Мессия, зеръ така е било писано въ писанията на избрания народъ.

— Както се учимъ, распорѣдителната коммиссия по конкурса съвмѣстно съ окрѫжния съвѣтъ по коневъдството и земледѣлието въ послѣдното си засѣдание, били зели рѣшение да помолѭтъ да присѫтствуватъ на конкурса. който ще се открие на 24 того, както Височайшия покровитель Н. Ц. В. Господаря, така сѫщо и г-нъ министеръ прѣдсѣдателя г-нъ Д-ръ Стоиловъ и прѣдсѣдателя на парламентарната коммиссия г-нъ Ив. Ев. Гешовъ заедно съ г-да членоветѣ отъ коммиссията. Н. Ц. Височество е отговорилъ чрѣзъ г-на м-ра на търговията и земледѣлието, че по причина на късото врѣме, съжелява, че не ще може да присъствува на конкурса. Г-нъ м-ръ прѣдсѣдателя направо е съобщилъ, че по сѫщитѣ причини не му е възможно да присъствува, а г-нъ прѣдсѣдателя на парламентарната коммиссия отсѫствува отъ София. Конкурса ще се открие лично отъ м-ра на търговията и земледѣлието, г-на Величкова, който вечь е тръгналъ за Плѣвенъ.

— Ученицитѣ отъ Садовското земледѣлческо училище и ония отъ образцовия чифликъ при гр. Руссе—всички на брой около 60 души ще дойдатъ въ Плѣвенъ въ врѣме на конкурса. До колкото знаемъ плѣвенското градско общинско управление е зело нуждитѣ мѣрки, за да се настанѭтъ ученицитѣ въ частни квартири и да се храниѭтъ, колкото трае конкурса въ нѣкои отъ тукашнитѣ гостилници на общинска смѣтка. Рѣшението на общинското управление по тоя въпръсъ заслужва всѣка похвала.

— Констатираме съ удовлствие, че отъ нѣколко врѣме насамъ плѣвен. град. общ. управление развива особенна трескава дѣятелность за поправка на нѣкои улици. Ако и до сегашнитѣ г-да общински кметове бѣхѫ развивали подобна дѣятелность, то отдавна щѣхме да се отървемъ отъ блатата, които покриватъ $^{7}/_{8}$ части на града. Дано не бѫде за кѫсо.

— **Нова практика**. Това антрифиле е написалъ нашия многоученъ адвокатъ Табаковъ въ вѣстника си **№** 47 по поводъ гледано едно гр. дѣло въ мѣстния окр. сѫдъ. Този г-нъ, види се, гледа отъ всѣка страна прѣслѣдвание, даже и въ такива дребни работи, които и единъ прость писецъ трѣбва да знае. Едно негово дѣло се отложило; виновенъ билъ не само адвоката, който е защищавалъ общината, но и мустацитѣ на сѫдиитѣ, като че мустацитѣ рѣшаватъ дѣлата, а не закона. Не разбираме каква е тази нахалность отъ единъ адвокатъ, който поема върху си грижата да обвинява да клевети, че било нова практика да се отлага дѣлото, защото не билъ прѣдставилъ прѣписи отъ писменнитѣ си доказателства за противника си, като че за пръвъ пѫть се явява да защищава хорскитѣ интереси. Ние вѣрваме, че Табаковъ е написалъ това антрифиле повече да се покаже прѣдъ клиента си, че не е той виновния, а сѫдътъ и противника, които гледали да го *коренѭтъ* въ правото. Неужели не знае Табаковъ, че всѣко писменно доказателство макаръ издадено отъ отвѣтника трѣбва да се врѫчва въ прѣписъ. Случая такъвъ ли е? Защо не не каже истината, много-честния Т-въ, отъ гдѣ е зелъ този документъ, а лѫжи читателитѣ си, че билъ го земалъ въ общината, когато самъ въ обясненията си е заявилъ, че се снабдилъ въ постоянната коммисия. Защо най послѣ го прѣдставилъ въ деньтъ на засѣданието, а не поне единъ часъ по рано, за да се приготви противната му страна. Нѣмà вѣрва толкова, че е въ интереса на многообичния му противникъ Доковъ, че ще иска току така отлагание на дѣлото, когато самъ Т-въ не знае да защищава интереситѣ на своя клиентъ. Тукъ не се мисли толкова за тая *нова* практика, отъ колкото да си искаже дерта на Доковъ, и на нѣкой отъ сѫдиитѣ, които не му сѫ се поклонили. Ние мислиме, че единъ адвокатъ най малко право трѣбва да дири отъ единъ сѫдъ или сѫдия, когато така нахално се подгавря съ честьта на тогова или оногова. По напрѣдъ, споменуваше за *дрънкание* пари и *ирасета*, сега за мустачки. Впрочемъ за тѣзи мустачки и ние щѫхме да кажеме нѣщо, но само Т. е сбѫркалъ адресса. Щѣше да направи по добрѣ да го адрессира до онова хумберто, което се подвизава въ колопитѣ на „Бдитель“, и което се е вмирисало въ дългове по разнитѣ банки, отъ колкото до тѣзи, които раздаватъ правосѫдието. Ние мислиме, че една кална рѫка, че единъ умацанъ суратъ, като онѣзи писачи на онова антефиле не могѫтъ окаля лицата на хората и немогѫтъ застави хората да коренѭтъ едни гнили дънери.

— Директора на чифлика Климентина (Плѣвенско) г-нъ Д-ръ Хазмановъ, се е сгодилъ за г-ца Лука Р. Торманова отъ Копривица. Нашитѣ поздравления и благопожелания на сгоденитѣ млади.

— Библиотека за дѣца, кн. II, урежда Б. Н. Султановъ, се получи въ редакцията ни.

Прѣпорѫчваме ѭ.

— Какъ е живѣлъ Гладстонъ. Гладстонъ нѣмаше нищо посрѣдственно, нищо обикновенно въ себе си. Каквото и да започнеше каквото и да вършеше, всичко ставаше по единъ оригиналенъ начинъ. Истинската тайна на Гладстона е било искуството да живѣешъ и да достигнешъ висока старость. Здравъ разумъ въ здраво тѣло, този идеалъ на античното человѣчество, го е осѫществилъ Вилиямъ Гладстонъ. Неговата здрава несъкрушима тѣлесна конструкция е била всѣкога прѣдметъ на очудвание. — За здравието си Гладстонъ имаше да благодари само на редовния си животъ. Осемъ часово спане, никога повече, ни по-малко, докарвахѫ на умореното тѣло на великия старецъ

реждание за видоизмѣнение и опростояване на офицерската форма, исключително само върху мъжа си . . Но тя се въздърже . . . . . и слѣдъ като и той, и тя се сагласихѫ, че, може би, това е само слухъ, понеже още нѣма черно на бѣло, то нѣма и що да се говори по това . . . . И дѣйствително нищо не се говори.

***

И продъжаваше нищо да не се говори. Всичко като, че бѣше забравено, като, че никога да не бѣ се появявала въ Райнина съпружески животъ, нѣкаква си непълнота, недостатъчность . . . . . Райна бѣ весела... Тя живѣеше, защото и други живѣяха. Дрънкяше, защото и другитѣ дрънкаха; сплѣтничествуваше и клюкарствуваше, защото и тя нарѣдко липсвяше отъ нѣкоя сплѣтня или клюкарство и най сѣтне, като жена отъ своя кръгъ, поглеждаше искосо на всичката оная паплачъ, която се включваше въ духовитото мѫжово ѝ изражение „мужици“ . . . . Тя живѣеше, нищо я не тревожеше, защото пъкъ и нѣмаше нѣщо да я тревожи, па и може ли чистофизическия животъ да се растревожи? . . . . Не, не, и не! Сто пѫти не . . . ., като се исключи слабото незадоволствие отъ това. че войника като занесалъ пищималитѣ на банята, не избилъ зѫбитѣ на съдържателката, по поводъ на това, че не изхвърлила отъ кревата, на когото Райна отпочивала подиръ баня, жената на помощникъ акцизния, а оставила тая селачка да кирливи . . . ., че дюгенджията не доставя прѣсна маѭ за кузенаци, че пудрата е имитирана, че рѫкавицитѣ сѫ безбожно дълги и не оставатъ ни сантиметръ голота, що гарнитуритѣ за деколтирани дрѣхи сѫ прости и че полкрема, намѣсто да отпуща кожата, сбръчква я. . . и най сетне . . . . . но тѣ се дрѣбни работи, тѣ сѫ тъй да се киже частъ отъ развлѣчението . . . . Но главното бѣше, че тя бѣ спокойна, доволна, весела, посрѣдъ грижитѣ, усмивкитѣ, галянията на своя мѫжъ и въ сладка нѣга, бълнуваше врѣмето, когато на нейното Мите, ще минатъ на еполетитѣ му двѣ пѫтечки . . . . Тогава . . . . О тогава. . . . .

***

И тъкмо тогава, когато тя мислеше, когато бѣ напълно доволна отъ сегашното и плаваше въ перлитѣ на бѫдѫщето, което ѝ се прѣдставляваше, тъкмо тогава, о проклето началство отвърди измѣнението и опростяването на офицерското облѣкло . . . . Тя плака, тя закипе, една буря сдържана, обкована, счупва веригитѣ, излиза на свобода, смита, събаря, повлича, унищожава . . . . . Цѣль ураганъ отъ думи, цѣла хала отъ клѣтви , ... И можеше ли тя да прѣтърпи? . . . Какъ ще гледа тя, че бѣлия, слабо посинения китель се смѣнява съ нѣкаква си дочена дрѣшка, прилична по кроежа си на синитѣ социалистически блузи, на блузитѣ желѣзнопѫтнитѣ работници, съ джебчета, като на дѣтинскитѣ дрѣхи . . . О, боже... това е безобразно, това е скандалъ, това е вънъ отъ всѣкой законъ, справедливость то е подлость, глупость. Уф. . . какъ ще го гледамъ азъ; утрѣ тоя докъ ще се покрие съ масъ, на какво ще заприлича, о, Боже, по добрѣ смъртъ . . . . . Нервно растройство . . . обезсилена, тя припадна. . . . .

***

Когато дочената роба на Заприликова бѣше готова, той я ненавлече, до като не изучи добрѣ болѣстьта „неврастения“ и лѣкуванието ѝ.

Белалиевъ.

нови сили. Никакво събитие, даже да би имало то и най-голѣмитѣ послѣдствия, не би било въ състояние да го накара да прѣкрати почивката си. Уякченъ като спартанецъ, Гладстонъ е могълъ да противостои лесно на голѣмич студъ, както и на голѣмата горѣщина. Той обикновенно е правѣлъ расходкитѣ си гологлавъ и е отбѣгвалъ по възможность шапка и горне палто. Отъ тѣлеснитѣ упражнения, Гладстонъ е упражнявалъ само едно, — сѣчение дърва. Той е ненавиждалъ всичкитѣ други спортове, слѣдъ като е ималъ нещастието на първия ловъ, на който той присжтствувакъ, да си отсѣче показателния пръстъ на лѣвата ржка, при пълнението на пушката си. Една евзичка отъ черна мешина на мѣстото на показалеца бѣше спомена отъ това нещастие, вслѣдствие на което Гладстонъ намрази лова. Гладстонъ е я ялъ малко; гозбитѣ, които е ялъ, сж били семпли но хранителни; той често се е съвѣтвалъ съ лѣкари за по-здрава и силна храна и е послѣдвалъ съвѣтитѣ имъ, като е ялъ полегка, дъвчалъ добрѣ и гледалъ какъ по-добрѣ да искара хранителни вещества отъ ястието си. Гладстонъ не е мразилъ виното и е испивалъ слѣдъ обѣдъ по нѣколко чаши добро старо портово вино. Но пушението Гладстонъ е държалъ за много врѣдително и често е казвалъ, че той е здравъ и читавъ само защото не пуши. Здравъ, както тѣлото, е билъ всѣкога и ума на великиятъ старецъ. Много часове прѣзъ деньтъ Гладстонъ е прѣкарвалъ, безъ да се занимава съ политика. Филология и теология сж били неговитѣ главни науки, и теологически произведения сж основата на славата му. Безъ научни занятия той не е могълъ да живѣе; тѣ сж били за неговия умъ това, каквото е било сѣчението на дърва за тѣлото му. Всрѣдъ послѣднитѣ борби по изборитѣ, този чудесенъ старецъ е написалъ една книга относително въпросътъ, да-ли Данте се е училъ въ Оксфордъ.

Поща.

— Г-нъ Сжсѣд. Х. дописката за Г. и Г-жа С. неможиме да помѣстиме, защото се отнася до частния животъ на сжсѣдитѣ Ви, ако има да Ви се докачиле, отнесѣте се до сждилището.

— Г нъ Акционеръ №. на „Нива“ и вашата дописка не ще обнародваме, защото това, което ни съобщавате, че Стоянъ Коларовъ, прѣзъ 1896 купувалъ за смѣтка на *нива* вино, което било на него дружество до миналата година, а като било подсжшнало прѣзъ 97 г. зелъ го отъ горѣ си, го вѣрваме, но кадѣ си билъ въ врѣме на общото събрание, кога избирахте настоятелство да не възбудите този въпросъ, а сега мукате и се плачете прѣдъ редакцийтѣ. Ние не искаме вече да се занимаваме съ това дружество, защото не искаме да прѣчиме въ прогреса на хората около нива, които се стремѣжтъ да се обогатѣжтъ съ трудъ и потъ и за смѣтка на чувала. Отнеси се до „Бдитель“, той сега оплаква милия народъ, той жали днесь, че чувала се скжсалъ. Ние, които се намѣрваме на власть, не щеме вече да закачаме и Коларовъ, Биволаровъ и Житаровъ, защото не искаме да имъ врѣдимъ. Нека имъ врѣдѣжтъ другитѣ, ако ги боли.

Плѣвенско Градско Общинско Управление.
(Отдѣление Административно)

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 3409

15 Май 1898 год., гр. Плѣвенъ.

Вслѣдствие телеграммата на гражд. санитарна дирекция, испратена ни въ прѣписъ отъ г-на Плѣв. Окр. Управитель при надписъ №. 1840 отъ 9 того, извѣстявамъ за знание на населението отъ поверената ми община, че съ приказъ №. 159 отъ поменатата дирекция, цѣла Индия е обявена за заразена отъ чумата, по поводъ на което е направено распорѣждание щото спрѣмо стокитѣ и параходитѣ, които идатъ отъ тамъ ще се подлагатъ на карантини, които, за сега сж въ сила въ княжеството.

Кметъ: **Хр. Данаиловъ.**
за Секретарь: **Ап Монковъ.**

Плѣвенска Окр. Постобнна Коммиссия.

ОБЯВЛЕИНЕ

№. 955

Плѣвенската Окр. Постоянка Коммиссия, обявява на Г. г. интересующитѣ се, че на 8 Юний т. г. съ перетрошка на слѣдующий день, въ 3 ч. послѣ обѣдъ, въ канцеларията ѝ ще се произведе търгъ чрѣзъ явно наддаване, за отдаване на наематель, за прѣзъ настоящата година експлоатацията на папура и сѣното на окржжната млака, находяща се въ района на селото Опанецъ Плѣв. околия.

Исканий залогъ за право участие въ търга е 20 лева.

Желающитѣ Г. г. конкуренти, да наематъ експлоатацията на оказаната окр. млака, могжтъ всѣкой день да дохаждатъ въ канцеларията на коммиссията и да пригледатъ книжята по това прѣдприятие.

гр. Плѣвенъ, 19 Май 1898 г.

Прѣдсѣдатель: Д. Бояджиевъ.
Чл. Сакретарь: Цв. Кузовъ.

ДАВА СЕ ПОДЪ НАЕМЪ, Магазинътъ (дюкяна), който се намира въ г. Плѣвенъ срѣщу Окр. Управление подъ №. 3009 при сжсѣди: Г-да Менахемъ Иерохамовъ и Нисимъ Сидъ.

Споразумение съ Г-на Аврамъ Саломоновъ отъ г. Плѣвенъ — Дрехаринъ. 3—3

ТЪРГОВСКИ ТЕВТЕРИ

Въ печатницата на Бр. Ст. Бояджиеви въ гр. Плѣвенъ има готови отпечатани и подвързани търговски тевтери каквито закона задължава всѣки търговецъ да води за напрѣдъ, продаватъ се съ износна цѣна.

ВИДА Д. РУСКОВА извѣстява, че продава собственний си дюкянъ находящъ се въ срѣднитѣ дюкяни на Съръ-Пазарь подъ №. 918 при съсѣди: Димитръ Манговъ, Никола Мръвковъ, Съръ-Пазарь и главната Александровска улица. Желающитѣ да го купятъ нека се явжтъ за споразумение при Г-на Иванъ А. Лигловъ. 3—76—3

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЖДЕБНИТѢ ПРИСТАВИ

№. 3479

Извѣстявамъ, че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстни вѣстникъ“ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующитѣ недвижими имоти нахояще се въ Орѣховското землище, а имено:

1) Нива въ „Полова Падина“ 22 декара 1 аръ оцѣнена 111 лева; 2) Нива въ „Суха Чушма“ 8 дек. 5 ара оцѣнена 42 лева 50 ст. 3) Нива въ „Троганя“ 11 декара оцѣн. 55 лева. 4) Нива въ Троганя 9 дек. 7 ара оцѣн. 48 лева 5) Нива въ Гигенски пжтъ 12 декара оцѣн. 60 лева. 6) Нива въ „Джлбока пждина“ 8 декари 3 ара оцѣн. 42 $^1/_2$ лева. 7) Орманъ въ Големия орманъ 7 декари 5 ара оцен. 55 лева. 8) Лозе въ Джрвар. пжтъ 2 дек. 5 ара оцѣн. 50 лева. 9) Лозе Майновицъ 1 дек. 9 ара оцѣн. 10 лева. 10) Орманъ и ливада въ „Куза“ 1 декаръ 6 ара оцѣн. 10 лева. 11) Градина съ Върбакъ въ селото 6 ара оцѣн. 42 л.

Горните имоти принадлежътъ на Христо Сжлювъ Ярчовъ отъ с. Орѣховица не сж заложени продаватъ се по взисканието на Стояновъ Върбеновъ отъ г. Плѣвенъ за искъ 144 л. 25 ст. лихвитѣ и разноскитѣ по испълнителния листъ №. 288 на Плѣвен Допъл. Мир. Сждия. Наддаването ще почне отъ първоначалната цѣна. Разглеждането книжата и наддаването може да става всѣки присъственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ 13 Май 1898 год. Дѣло №. 725/96 г.
пом. сжд. Приставъ: К. Пунджевъ. 2—63—2

№. 3483

Извѣстявамъ, че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующитѣ недвижими имоти находяще се въ Орѣховското землище, а именно:

1) Нива въ „Никополский пжтъ“ отъ 24 $^1/_2$ декара оцѣнена за 212 лева и 50 ст.

2) Нива въ „Плѣвенский пжтъ“ отъ 20 декара оц. за 100 лева.

Горнитѣ имоти принадлѣжатъ на Велчо Цоловъ отъ с. Орѣховица не сж заложени продаватъ се по взисканието на Стояновъ Върбеновъ отъ градъ Плѣвенъ за 880 л. лихвитѣ и разноскитѣ по испълнителний листъ №. 656 на Плѣвенский Окр Сждъ.

Наддаването ще почне отъ първоначалната цена.

Разглѣждането книжата и наддаването може да става всѣки присжтственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ 15 Май 1898 год.
Дѣло №. 119/98 год.
2—85—2 П. Сждебенъ Приставъ: К. Пунджевъ.

№. 3475

Извѣстявамъ, че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще се продаватъ на публиченъ тръгъ въ канцеларята ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующитѣ недвижими имоти находящи се въ Орѣховското землище а именно:

1) Кжща въ с. Орѣховица въ „Долната махла“ простъ материалъ, дворъ 1 декаръ 8 ара, при сжседи: Пжть, Могила, Цѣко Христовъ и градина на С. Петковъ оцѣнена 60 лева. 2) Нива въ „Дълбока падина“ отъ 12 декари оцѣнена за 60 лева. 3) Нива въ „Малъкъ растворъ“ отъ 5 декари 9 ара оцѣнена 30 лева. 4) Лозе въ „Майновецъ“ отъ 1 декаръ и 6 ара оцѣнено 10 лева. 5) Лозе въ „Майновецъ“ 1 декаръ и 1 аръ оцѣнено 8 лева. 6) Градина „Подъ село“ отъ 5 дек. оцѣнена 30 лева. 7) Нива въ „Печелия“ отъ 10 декари оцѣнена 50 лева.

Горний имотъ принадлежи на Никола Цоловъ отъ с. Орѣховица не е заложенъ продава се по взисканието на Стояновъ Върбеновъ отъ гр. Плѣвенъ за 195 лв. лихвитѣ и разноскитѣ по испълнителния листъ №. 3739 на Плѣвенский Окол. Мир. Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначална цѣна.

Разглеждането книжата и наддаването може да става всѣки присъственъ день и часъ въ канцеларията ми.

гр Плѣвенъ 13 Май 1898 г. Дѣло №. 682/97 г.
пом. сжд. Приставъ: К. Пунджевъ. 2—81—2

№. 3480

Извѣстявамъ, че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще продавамъ на публиченъ тръгъ въ канц. ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующий недвижеми имоти находсе въ Орѣховското землище а именно:

1) Нива въ „Иолова падина“ отъ 9 декари и 8 ара оцѣнена 50 лв. 2) Нива въ „Мейкова падина“ отъ 9 декара оцѣнена 45 лева.

Горнитѣ имоти принадлежътъ на Вълчо Цоновъ отъ с Орѣховица не сж заложени продаватъ се по взисканието на Стояновъ Върбеновъ отъ гр. Плѣвенъ за искъ 140 л. 30 ст. лихвитѣ и други разноски по испълнителния листъ №. 1431 на Плѣв. Допълн. Мир. Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначална цѣна.

Разглеждание книжата и наддаването може да става всѣки присъственъ день и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ 14 Май 1898 година. 2—82—2
Дѣло № 910/96 г. п. с. Приставъ: К. Пунджевъ

№. 3482

Извѣстявамъ че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще продавамъ на публиченъ тръгъ въ канцелар. ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующи недвижемъ имотъ находящи се въ Орѣховското землище а именно:

1) Кжща (конторь) съзидена отъ простъ дървенъ матералъ. съ дворно мѣсто отъ 2 декара, при сжседи: отъ двѣ страни пжтъ, пасеще и Вацо Георгевъ оцѣнена за 50 лева.

Горния имотъ принадлеже на Христо Върбановъ отъ с. Орѣховица не е заложенъ продава се по взисканието на Стояновъ Върбеновъ отъ гр. Плѣвенъ за 417 л. лихвитѣ и други разноски по испълнителния листъ №. 1425 на Плѣв. Допълн. Мир. Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначална цѣна.

Разглеждането книжата и наддаването може да става всѣки присъственъ денъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ 1 Май 1898 год. Дѣло №. 912/96 г.
пом. сжд. Приставъ: К. Пунжевъ. 2—84—2

№. 4065

Извѣстявамъ, че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще се продаватъ на публиченъ тръгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующитѣ недвижеми имоти находящи се въ Рибенското землище а именно:

1) Нива „Равнището“ 5 дек. 5 ара оцѣнена 20 л.
2) Нива „Подъ лозята“ 3 д. 7 ара оцѣнена 12 л.
3) Нива „до Брашлянската“ 7 д. оцѣнена 28 л.
4) Нива „Равнището“ 5 д. 2 ара оцѣнена 20 л.
5) Ливада „Новачени“ 4 д. 5 ара оцѣнена 20 л.
6) Ливада „Друма“ 2 дек. 5 ара оцѣнене 10 л.

Горния имотъ принадлѣжи на Динко Матѣевъ отъ с. Рибенъ не е заложенъ продава се по взисканието на Стояновъ Върбеновъ отъ Плѣвенъ за 480 лева лихвитѣ и разноскитѣ по испълнителния листъ №. 347 на Плѣвенски Окол. Мир. Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната цѣна.

Разглеждането книжата и наддаването може да става всѣки присжтственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ, 21 Май 1898 год.
Дѣло №. 118/94 год.
1—86—2 П. Сждеб. Приставъ: К. Пунджевъ

№. 5119

Извѣстявамъ, че 31 день отъ деньтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще се продава на публиченъ тръгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующия недвижемъ имотъ находяще се въ Кълшинското землище а именно:

1) Една нива около 7 декара въ землището на с. Кълшинъ въ мѣстносьта „Капенецъ“ оцѣнена за 56 л.

2) Нива отъ 3 декари въ сжщото землище и местностьта оцѣнена 24 лева.

3) Нива 4 декари въ същото землище въ мѣстносьта „Коли баре“ оцѣнена за 32 лева.

Горния имотъ принадлежи на Иванъ Стояновъ отъ с. Кълшинъ не заложенъ продава се по взисканието на Георги Георгевъ отъ гр. Плѣвенъ за 120 лева лихвитѣ и разноскитѣ по испълнителния листъ №. 254 на втори Плѣвенский Мир. Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначална цѣна.

Разглеждането книжата и наддаването може да става всѣки присъственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвенъ 23 Май 1898 г. Дѣло №. 564/97 г.
пом. сжд. Приставъ: П. Д. Въловъ. 1—87—2

Печатница на Бр. Ст. Бояджиеви—Плѣвенъ